

**Vraag nr. 101**  
**van 6 april 2000**  
**van de heer LEO PEETERS**

*Bouwvergunningenbeleid – Toegankelijkheid voor mindervaliden*

Uit onderzoeken van talrijke belangenverenigingen aangaande de toegankelijkheid van gebouwen voor gehandicapten blijkt dat deze veel te wensen over laat. Telkens stootte men op talrijke problemen aangaande de bereikbaarheid, de toegankelijkheid en de bruikbaarheid.

Volgens de belangenverenigingen ligt de oorzaak van de ongemakken voornamelijk bij de wet van 1975 die de toegankelijkheid voor gehandicapten zou moeten garanderen.

Het grote struikelblok is het feit dat deze wet enkel van toepassing is op gebouwen waarvoor een bouwvergunning wordt aangevraagd. Hierdoor ontsnappen de bestaande gebouwen aan de normen. Daarnaast klagen de betrokken organisaties over het gebrek aan controle.

Een opmerkelijke vaststelling is dat enerzijds de grote supermarkten over het algemeen wel toegankelijk zijn voor deze doelgroep, maar dat anderzijds een belangrijke instelling als De Post terzake veel te wensen over laat.

Naast voormelde problematiek zijn tevens de straten en het openbaar vervoer twee belangrijke obstakels voor mindervalide personen.

1. Heeft de minister reeds stappen ondernomen om deze problematiek aan te pakken en zo ja, welke?
2. Werd de mogelijkheid reeds onderzocht om dit probleem op te vangen in het decreet op de ruimtelijke ordening, waarin de bouwvergunningen worden behandeld en waarbij vooral bij verbouwingsopdrachten deze uitdrukkelijke opdracht zou moeten worden gegeven?
3. Welke timing werd vooropgesteld om hieraan iets te doen?

**Antwoord**

Vooreerst wens ik op te merken dat ik de bekommernis van de Vlaamse volksvertegenwoordiger omtrent de toegankelijkheid van gebouwen en van het openbaar domein deel. Mijn voorgangers hebben reeds een aantal belangrijke stappen voorwaarts gedaan.

Zo heeft de Vlaamse regering op 29 april 1997 (Belgisch Staatsblad 7/5/1997) een algemene bouwverordening inzake wegen voor voetgangersverkeer vastgesteld. Dit voorziet in een obstakelvrije loopweg met een minimale breedte.

Ook werd in het nieuwe decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening een belangrijke passage ingeschreven. Artikel 100, § 4 luidt immers : "De stedenbouwkundige vergunning bedoeld in artikel 99, § 1, 1° en 6° moet worden geweigerd wanneer niet is voldaan aan de regels betreffende toegang van personen met een verminderde beweeglijkheid tot al dan niet bebouwde onroerende goederen of delen ervan toegankelijk voor het publiek, tot installaties en wegen zoals deze bij wet of door de Vlaamse regering worden vastgesteld."

Dit artikel geeft de decretale grondslag om de wet van 1975 en het uitvoeringsbesluit van 1977 te actualiseren en vervolgens op een meer strikte wijze toe te passen, daar wordt vastgesteld dat de betrokken regelgeving te weinig bekendheid geniet, laat staan op systematische wijze wordt toegepast.

Zodra de inwerkingtreding van het decreet van 18 mei 1999, gepland voor 1 mei 2000, is geregeld, zal ik niet nalaten hier werk van te maken.

Een mogelijke oplossing zou er kunnen in bestaan om terzake een gewestelijke stedenbouwkundige verordening uit te vaardigen. Het vaststellen van deze verordening kan geschieden met toepassing van artikel 54 van het decreet op de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999.

In artikel 54 van dit decreet wordt immers gestipuleerd, ik citeer: "De Vlaamse regering kan gewestelijke stedenbouwkundige verordeningen vaststellen voor een deel van of voor het hele Vlaamse Gewest. Die

verordeningen bevatten de nodige stedenbouwkundige voorschriften om onder meer te zorgen voor : (...) 7° de toegang voor de personen met een verminderde beweeglijkheid tot al dan niet bebouwde onroerende goederen of delen ervan toegankelijk voor het publiek, tot installaties en wegen;(...)".

Artikel 105, § 2 van dit decreet bepaalt bovendien dat de vergunningverlenende overheid voorwaarden kan opleggen in het kader van het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning of een verkavelingsvergunning.